
---

ciutat d'ideals

Ni que sigui rient

Decididament, hi ha certs dies i certes nits que els articles de diari no surten ni per mal de morir. Se't fa un embolic al cervell i ja ets pell. Hi dones voltes, i res; hi busques la volta, i res; proves de voltar per casa, i res; mires de dutxar-te amb aigua freda, i res, que l'article no surt ni amb fòrceps. L'escrit queda gèlid, glaçat, fredíssim, com aquest vespre de desembre, quan la Lluna i Venus brillen tan netament i pura que diries que és un altra volta celeste. Tan ventejada!, tan esbandida! I tu, tan espès!

I és això: voltes i voltes, no et mous de lloc. I, com a mínim, te n'adones, no com altres, que ho fan d'esma, sense gota ni mica de consciència.

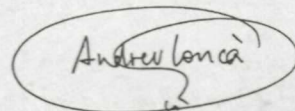
I desisteixes de fer l'article dels llums de Nadal, com fan els articulistes de Barcelona. L'enèsim article sobre els llumets de Nadal! Què en diràs? Que enguany tot Rovira Roure sembla una cascada de llums, amb el rètol lluminós de Zona Alta. Zona Alta? Si fos així, hi hauria una zona baixa, però no hi és. Deixa-ho estar, que no tens l'activa productivi-

tat articulística de Vidal Vidal.

En fi, para: no hi ha matèria per voltar per la sínia com les mules d'abans.

Després penses: podries fer el paper sobre el fil musical del carrer Major, que et fa revoltar el cap, però tampoc: no dóna per gaire. L'únic que en podries dir és que cadascú té un ritme mental i un paisatge musical interior: si n'hi ha un altre d'exterior que no concorda amb aquest d'interior, com ho lligarem? Com ho farem concordar si per dins tenim un saxo de música de jazz i per fora sona vés a saber què? Una nadala? La Garota d'Ipanema? En fi, que tampoc hi ha article a la vista.

Finalment, et dius, sigui com sigui hauràs d'escrivre l'article: sigui amb fòrceps, sigui a la força bruta. I llavors ja et dius: no posis el carro pel pedregar. Si sabessin els erudits com costa de portar a la pleta la inspiració quan aquesta està desbocada i no vol, que no vol, posar-se a parir cap article, que no, que ja la pots provar d'enganyar. Que res de res. Ni rient.

Andreu Loncà

Home, rient, és una possibilitat honorable. Diuen de Chesterton que escrivia amb una rialla en començar i una rialla en acabar. I una altra rialla en tornar a rerelegir-ho. Ironia. Bé, llavors ja dius que riure és una opció quan totes les altres es mostren ineficaces: que no surt la pàgina, te la mires amb la rialla a la boca i llavors ja surt, primer primet i esquifidet, després les tecles ressonen amb força de metralladora (ei, bonassa, de bona pasta, de per riure) i, finalment, els sucus gàstrics fan circular la matèria obturada. I llavors la sang del món torna a córrer, que deia el poeta. Perquè aquesta ganyoteta simpàtica que es forma als llavis acaba per desactivar els frens dels nervis i, com a mínim, la nit és fosca, les campanes sonen amb la ritualitat de cada dia, et sents trist i espès però l'article ha galopat per les planes de l'ordinador com un cavallet justet, com un cavallet una mica desnerit, però ha arribat a la meta. I llavors respire fondo i dius: home, sempre hi ha un article a l'any que no vol sortir ni per recomanació i se l'ha de forçar. Ni que sigui rient.
